

1

Tesne pred zjazdom z diaľnice sa objavili v jeho spätnom zrkadielku modré majáky. William Wisting jemne zodvihol nohu z plynu. Po zadnom okne stekal dážď, okolo nich bola tma a v nej sa rozpíjali obrysy budov a stromov. Zásahové vozidlo sa približovalo. Bolo to požiarnické auto. Minulo ich a bok auta zasiahla sprška vody.

Nils Hammer zodvihol zrak. Sedel vedľa neho, zakašľal, nič však nepovedal.

Vozidlo mierilo k Larviku. Vtom sa im za chrbtami objavilo ďalšie. Wisting ho pustil pred seba ako tie dve predošlé.

Aj tentoraz to boli požiarnici, v tesnom závесе nasledovali dve sanitky a za nimi, ako chvost, rozvírené vlhké lístie, ktoré po chvíľke dopadlo naspäť na vozovku.

Wisting vypol rádio a pozrel sa na prístrojovú dosku: 23.42.

Hammer sa naklonil, otvoril priečinok a vybral z neho prenosnú vysielачku.

Zapol ju, práve keď bola centrála v polovici hlásenia. Hliadka Bravo sa mala vydať na juh.

„Rozumiem,“ ozvalo sa z vysielачky po krátkom zapraskaní.

Obaja mlčky čakali na ďalšie hlásenia, ktoré by im mohli prezradiť, čo sa stalo.

„Veľká dopravná nehoda,“ nadhodil Hammer.

Wisting nespúšťal oči z cesty. Čierny asfalt bol mokrý, takmer sa leskol, viditeľnosť bola mizerná. Stierače zhŕňali z okien vodu, no

majáky pred nimi aj tak zakrývala stena dažďa. Čoskoro im zmizli z dohľadu.

Pri pohľade na blikajúce modré svetlo sa mu vždy trochu zvýšil tep.

„Nič pre nás,“ dodal Hammer. „My sa budeme sústrediť na krádeže bicyklov.“

To bolo to najvážnejšie, čo sa stalo, kým boli na seminári. Dvaja zadržaní Rumuni s nákladiakom plným ukradnutých bicyklov.

Hammer ešte stále v ruke zvieral vysielacčku. Obaja si uvedomovali, že ak hliadky Bravo odvelili na juh, zrejme sa tam stalo niečo, čo si bude vyžadovať prítomnosť vyšetrovateľov.

Dohonilo ich ďalšie zásahové vozidlo. Wisting pribrzdil a pritisol sa k zvodidlám. Taxík, ktorý šiel oproti nim, sa stiahol nabok. Minulo ich ďalšie požiarnické vozidlo. Pod vplyvom tlaku vzduchu sa automobil rozkolísal.

„9-8, 9-8, 9-8. *Hovorí 1-1.*“

Wisting sa pozrel na Hammera a zaradil sa za veliteľské vozidlo hasičského a záchranárskeho zboru. Kódom 9-8 sa vyvolávali všetky jednotky v teréne. Používal sa len zriedkakedy.

„*Z Larviku nám nahlásili, že prinajmenšom štyri domy na ulici Møllebakken zasiahol zosuv pôdy. Prvá hliadka na mieste nech sa bezodkladne ozve. Dostupné zdroje nech sa ohlásia na kanáli dva. 1-1, koniec.*“

Hammer zanaďoval a prepol kanál.

„1-1, tu civilná hliadka Fox na kanáli dva,“ hlásil a nadiktoval ich mená. „Sme tri minúty odtiaľ, hneď za veliteľským autom požiarnikov.“

Wisting zapol modrý maják. V záplave svetla vyzerali jednotlivé kvapky dažďa lejúce sa z oblohy ako farebné, tenké ihlice.

Møllebakken bola ulica v obytnej štvrti približne na polceste medzi Larvikom a Stavernom. Domy stáli na miernej stráni, ktorá sa zvažovala k fjordu. Nechápal, ako tam mohlo dôjsť k takému masívnemu zosuvu.

Dispečer im pridelil kódové meno Fox 4-1.

„*Veliteľ zásahu na mieste zosuvu je na kanáli päť.*“

„*Kanál päť, rozumiem, končím,*“ reagoval Hammer.

Prepol kanál. Ozývali sa hlásenia od rôznych zásahových jednotiek z jednotlivých zborov. Identifikovali bezpečné miesto na stretnutie, opisovali hranice zosuvu, plánované odhradenie oblasti a transport reflektorov, ktorými ju osvetlia.“

„Na Møllebakkene býva Hermod,“ ozval sa Hammer. „Celkom dole, pri fjorde.“

„Sisselin otec?“ spýtal sa Wisting.

Počul mľaskavý zvuk, akoby si Hammer musel zvlhčiť ústa pred tým, ako odpovie.

„Boli sme tam v nedeľu na večeri,“ pokýval hlavou. „Siedmeho októbra. Jej mama by bola mala sedemdesiat rokov.“

Wisting sa sústredil na šoférovanie. Uvažoval, či nepozná niekoho, kto býva na okolí. Spomenul si len na jedného obchodníka s umením, ktorého meno však zabudol.

„Máme nejaké vybavenie?“ spýtal sa.

Hammer sa otočil na sedadle, pozrel sa dozadu a prikývol.

Vo väčšine služobných vozidiel bola v batožinovom priestore aj debnička s vybavením, predovšetkým preto, že sa mohlo zísť pri zásahu na mieste prípadnej dopravnej nehody. Obsahovala lekárničku prvej pomoci, výstražný maják, baterky, lano, nejaké náradie, hasiaci prístroj a deky.

Veliteľ zásahu na mieste zosuvu vyvolal ich kód. Hammer zareagoval.

„*Čas príchodu?*“ informoval sa.

Wisting sa znova pozrel na prístrojovú dosku. 23.47.

„Do dvoch minút,“ odvetil Hammer.

„*Rozumiem. Chceme, aby ste zriadili záchytné stanovište pre sanitky na východnej strane a vytvorili zhromažďisko, kam budeme presúvať poranených a mŕtvych.*“

Po Hammerovom „rozumiem“ sa Wisting zamyslel. *Záchytné stanovište pre sanitky a zhromažďisko.* Boli to operatívne pojmy, ktoré si kedysi osvojil, no doteraz ich nikdy nemusel využiť v praxi.

Odbočil z hlavnej cesty. Vypadla elektrina. Budovy navôkol boli ponorené do tmy.

Veliteľské vozidlo pred nimi zabrzdilo. Wisting spravil to isté. O niekoľko sto metrov osvetlili tmavú nočnú oblohu modré majáky.

Hasiči pokračovali ďalej, no Wisting odbočil naľavo, smerom k moru a zapol svetlá. Dážď teraz dopadal šikmo a pri kontakte s asfaltom vyšplechoval. Dohonili muža s baterkou, ktorý utekal rovnakým smerom, ako šlo auto. V otvorených dverách domu stála staršia žena s dekou prehodenou cez plecia a vyprevádzala ho pohľadom.

Krížom cez cestu stála sanitka. Vedľa nej sa zhŕklo niekoľko ľudí. Traja muži, dve ženy – a zdravotníci.

Wisting zabočil ku krajnici, načiahol sa na zadné sedadlo po bundu a vystúpil. Hukot dažďa a vetra sa miešal so vzdialenými výkrikmi.

Zopár divákov odstúpilo nabok, aby mohli prejsť. Wisting si vytiahol zips a prešmykol sa pomedzi nich. Len o pár metrov ďalej bol asfalt odtrhnutý a v ceste zívala asi šesťdesiat metrov široká jama.

Wisting pristúpil bližšie k strmej hranici zosuvu. Hammer, ktorý držal v ruke dve baterky, mu teraz jednu z nich podal. Vyzeralo to, že zosuv skopíroval prirodzený sklon kopca a stiahol so sebou všetko, čo sa nachádzalo medzi dvoma bokmi jamy. Momentálne sa nachádzali na bezpečnom mieste, odvážil sa teda spraviť ešte pár krokov dopredu, na malú vyvýšeninu napravo od cesty. Kužeľ svetla nedosiahol až na samotné dno jamy, ale aj tak dovideli na zeminu, kamene, blato a trosky domov. Rozlámané strechy a steny. Autá pochované pod bahnom. A medzi tým všetkým si prekliesnil cestu špinavý potok.

O päťdesiat metrov ďalej, napravo od nich sa rozsvietil reflektor na hasičskom vozidle. V záplave svetla sa zreteľne ukázal rozsah katastrofy. Muselo strhnúť viac domov, nielen štyri, Wisting tipoval desať. To znamená do štyridsať ľudí – ak boli doma.

Hammer sa pridržiaval neďalekého stromu a naklonil sa ponad okraj strže.

„Hermodov dom stojí,“ zakričal, a hoci sa ovládal, z jeho hlasu bolo zrejmé, ako veľmi sa mu uľavilo.

Wisting sa pozrel smerom, ktorým ukazoval – na dom na opačnej

strane zosuvovej oblasti, takmer celkom pri brehu fjordu. Reflektory hasičov tam síce celkom nedosiahli, ale napriek tomu bolo jasne vidieť, že masa trosiek a blata sa zastavila ešte pred jeho múrmi.

Hammer odstúpil o pár krokov dozadu. Spoza chrbtov sa im ozývali sirény zásahových vozidiel. Zavýjali hlasnejšie i tichšie, podľa toho, ako ďaleko sa nachádzali. Wisting si v hĺbke všimol nejaký pohyb. Akýsi pes sa vyškriabal na podvozok auta, čo ležalo kolesami nahor. Iné známky života nezaregistroval.

2

Jedna z budov, čo stáli najbližšie k hranici zosuvu, bol poschodový rodinný dom s dvojgarážou a priestranným dvorom. Wisting sklonil hlavu, aby sa aspoň ako-tak chránil pred náporom vetra a dažďa a ponáhľal sa naspäť k hlúčiku susedov, čo sa zhrkli pri sanitke.

„Kto tam býva?“ opýtal sa a ukázal na dom.

Premočený vysoký muž zodvihol ruku.

„Potrebujeme tu zriadiť zhromaždisko,“ povedal mu Wisting. „Mohli by ste nám otvoriť vašu garáž a vytvoriť tam nejaký priestor?“

Mužovi podľa všetkého padlo dobre, že môže niečo robiť. Pokýval rýchlo hlavou a poklusom sa pobral spraviť, o čo ho Wisting požiadal.

Hammer nahlásil vysielaczkou na centrálu adresu domu a oznámil, že sa v ňom chystajú zriadiť zhromaždisko.

Garáž sa otvárala zvnútra. Majiteľ domu najprv vyparkoval svoju teslu a niekoľko susedov mu pomohlo vytiahnuť na dvor prives s vodným skútrom, ktorý zaberá druhé miesto v garáži.

Wisting a Hammer zašli pod strechu. Dorazili ďalšie dve sanitky. Otočili sa na ulici a pripravili sa na transport ranených. Všetko naokolo akoby vo svetle blikajúcich modrých majákov a v neustávajúcom daždi vibrovalo.

Z vysielacky sa ozývalo jedno hlásenie za druhým. Zdalo sa, že o kus ďalej sa jednotkám podarilo vyslobodiť spod trosiek dvoch zranených, súčasne sa však dozvedali o nových, menších zosuvoch. Zopakovali informáciu o stometrovej bezpečnostnej zóne pre oblasť,

ktorá sa nenachádzala na skalnatom podloží, a o tom, ktoré úseky už stihli evakuovať.

Wisting zastal na prahu garáže. V susednej záhrade sa niečo dialo. Dvaja muži podopierali bosú ženu, ktorá mala na sebe len tričko a nohavičky. Bola celkom umazaná od blata a ílu. Na pravom stehne mala dlhú, krvavú ranu. Hystericky vrieskala, pokúšala sa vyslobodiť. Okamžite sa k nej rozbehli zdravotníci. Wisting znova vyrazil do dažďa. Žena vykrikovala akési meno. Helene. Zopakovala ho ešte niekoľkokrát a napokon sa zviezla na zem.

„To je Ellen Traneová,“ povedal jeden z mužov.

Susedka, domyslel si Wisting. Zdalo sa, že je celkom bez seba. Chcel mu niečo povedať, no namiesto toho len zalapal po dychu.

„Vyškriabala sa nahor,“ dostal zo seba napokon. „Jej dcéra je však ešte stále dole. Helene.“

„Kde?“ spýtal sa Wisting.

Muž ťobol prstom smerom k zosuvovej jame.

„Musíte mi to ukázať,“ povedal Wisting.

Zašiel k autu a vrátil sa s lanom.

„Nahlás to,“ prikázal Hammerovi.

Obaja muži s ním zamierili k hranici zosuvu. Pretisli sa cez živý plot z tují a ocitli sa v záhrade. Na okraji jamy stál záhradný domček na hranie, sčasti prevísal nad hlbinou.

Pokračovali ďalej k susednému pozemku a opatrne sa priblížili k okraju. Len jeden z mužov mal baterku. Namieril ňou nadol.

„Helene!“ zakričal.

Wisting sa naklonil dopredu a posvietil si svojou baterkou, ale videl len blato, kriky, stromy a trosky.

„Bolo to o čosi vyššie,“ vyhlásil druhý muž.

Presunuli sa. Stožiar, na ktorom boli pripevnené reflektory, vrhal dlhé tieň. Prečesávali kuželmi svetla hrozivú hlbinu.

„Tamto!“ vykrikoval muž s baterkou.

Jeho lúč sa pokýzol pätnásť metrov pod nimi po čomsi, čo vyzeralo ako garážové dvere. Wisting pristúpil o čosi bližšie a nadol sa skotúlalo niekoľko hrúd zeme. Zazrel chrbát a hlavu plavovlasého dieťaťa. Sedelo vo vode, držalo sa zvyškov sivého múru.

„Helene!“ zakričal muž, ktorý ju objavil.

Dieťa sa ozvalo, ale nepočuli, čo vraví. Dievčatko sa snažilo k nim otočiť, ale nedokázalo to.

Muž si priložil obe dlane k ústam.

„Ideme po teba!“ zakričal a otočil sa k Wistingovi.

Obaja akosi očakávali, že Wisting niečo podnikne.

„Voda okolo nej stúpa,“ povedal jeden.

Wisting sa pozrel nadol. Zo všetkých strán stekala dažďová voda a zbierala sa v prehĺbenine, kde dievčatko uviazlo. Bude trvať, kým sa sem dostane záchranná čata s potrebným vybavením.

„Dobre,“ povedal, pričom vlastne ani nevedel, na čo sa to chystá.

Do krátera ovísal plot z pletiva. Najbližší stĺpik, o ktorý bol prichytený, stál asi o meter ďalej na trávniku. Wisting k nemu zašiel a pomykal ním. Bol zapustený do cementu a zdalo sa, že je stabilný.

Podal baterku jednému mužovi a previazal si okolo hrudníka lano. Okraj priepasti nepatrne povolil, keď sa k nemu priblížil, tak sa chytil ôk na plote, aby sa trochu nadľahčil.

Na nohách mal nízke topánky zo syntetickej kože. Dostal ich pred tromi rokmi na narodeniny – od Line. Podrážky sa za ten čas vyšúchali, boli hladké, klzké. Všimol si, že sa mu rozviazala jedna šnúrka.

Klesal nadol, snažil sa zachytiť nohami o plot. Špičky topánok boli priširoké na to, aby sa vošli do ôk, ale pri každom stĺpiku si mohol trochu oddýchnuť.

V pravej ruke pocítil prenikavú bolesť. Porezal sa o akúsi ostrú kovovú hranu. Tiekla mu krv. Párkrát zaťal päšť a pokračoval.

Plot nesiahahal až na dno jamy. Posledných pár metrov musel zvládnuť bez opory. Celkom dole stúpil oboma nohami do mäkkého blata. Jedna topánka v ňom uviazla, ako sa snažil nohy znova zodvihnúť.

Zhora mu svietili. Bol asi desať metrov od dievčatka. Wisting si kliesnil cestu popri čomsi, čo vyzeralo ako záhradný stôl a veľký matrac.

Z opačnej strany krátera sa náhle ozvali hlasné výkriky. Wisting

zastal. Pozrel sa nahor a počul zapraskanie. Dom, čo stál na samom okraji, akoby sa chystal cezeň prevaliť. Ozval sa ohlušujúci rachot a zem pod ním náhle zmizla.

Všetko sa zatriaslo, ako sa dom šmýkal a mliaždil všetko, čo mu stálo v ceste. Steny sa rozpadli, strecha sa zodvihla a kĺzala sa k moru, kde ostala ležať.

Muži kričali na dievčatko, snažili sa ho upokojiť:

„Všetko bude v poriadku! Je hneď za tebou.“

Wisting pokračovať ďalej, dostal sa až k dieťaťu. Voda mu siahala už po plecيا.

Obišiel ju, zodvihol jej hlavu a prebral ju z driemot, do ktorých upadla. Bola útla a nemohla mať viac než sedem, osem rokov. Mala studenú, modrastú pokožku.

„Už som tu, Helene,“ povedal. „Vyslobodím ťa.“

Zašmátral pod vodou a podarilo sa mu chytiť predmet, pod ktorým ležala, a odhodiť ho bokom – bicykel.

No ešte stále sa nemohla pohnúť. Spodná časť jej tela uviazla v bahne.

„Mama je v poriadku,“ pokračoval. „Už je v bezpečí.“

Obišiel ju, chytil ju pod pazuchy a pokúsil sa ju vytiahnuť. Vykríkla od bolesti, ale ani sa nepohla.

Wisting nahmatal jej nohy a pokúšal sa odhrnúť dľaňami bahno. Narážal bruškami prstov do dosiek, kameňov a pokrúteného kovu. Napokon sa prehrabal k akejsi kovovej rúre, ktorá bola zapretá do jej ľavej nohy.

Muži zhora kričali, chceli vedieť, ako mu to ide. Wisting im neodpovedal. Všetky sily sústreďoval na to, aby dievčatko zdvihol a súčasne odsunul rúru, pod ktorou mala uväznenú nohu.

Bol vyčerpaný a nebol si istý, či sa mu to podarí.

„Tak to skúsime ešte raz,“ povedal – dievčatku i sám sebe.

Podchytil ju a tentoraz to šlo pomerne ľahko. Dieťa však vydalo srdcervúci výkrik.

Wisting ju vytiahol z vody a položil ju na matrac. Bola bosá a na pravom členku mala otvorenú zlomeninu. Z rany jej trčala kosť.

Wisting sa pozrel na plot.

„A teraz sa musíme už len dostať hore,“ vyhlásil, hoci si nebol istý, ako to spravია.

K okraju krátera pristúpilo viac ľudí. Jeden z nich práve spúšťal nadol kovový rebrík. Wisting sa mu potešil. Nebol síce dosť dlhý, ale aj ten pomôže.

Odniesol dievčatko k okraju, chytil lano a zavolať ostatným, ako to skúsia: hodí im lano a druhý koniec obviaže popod jej pazuchy – tí, čo stoja hore, ju potom musia vytiahnuť popri rebríku.

Pokúsil sa lano vyhodiť, ale rýchlo si uvedomil, že to nepôjde. Bude sa s ním musieť vyštverať nahor.

Zhora sa ozvali výkriky a vedľa neho dopadla záhradná hadica. To by mohlo fungovať.

Obtočil ju popod pazuchy dieťaťa, dvakrát, spravil na nej uzol a napol ju.

Útle dieťa fíkalo a lapalo po dychu. Wisting ju odniesol k rebríku a postavil ju chrbtom k nemu. Potom dal znamenie ľuďom hore, aby ťahali.

Wisting sa postavil podeň a podopieral ho. Prvý úsek zvládli úspešne. Dievčatko sa kĺzalo popri rebríku. Na mieste, kam rebrík nedosiahol, to už šlo ťažšie. Wisting sa desil toho, že by sa gumová hadica mohla roztrhnúť, ale napokon sa im dievčatko podarilo dostať cez okraj a do bezpečia.

Doteraz bol v pohybe, pomáhal mu adrenalín. Náhle však pocítil chlad a prenikavú bolesť v pravej ruke. Chvíľu mu trvalo, kým sa pozviechal a chytil sa rebríka. Zhora počul výkriky. Na niečo ukazovali. Obzrel sa. Pes, ktorého si všimol už predtým, k nemu krivkal.

Wisting opäť zostúpil z rebríka. Zviera k nemu prišlo a oprelo sa mu ňufákom o nohu. Wisting sa sklonil, poškrabal ho za uchom.

„Tak čo, kamarát?“ prihovoral sa mu.

Stredne veľký pes neurčitej rasy ticho zakňučal. Wisting ho zobral na ruky, poťažkal. Mal do desať kíľ. Dokáže ho odniesť, no bude náročné poradiť si s ním popri strmej stene. Niekam ho musí uložiť.

Postavil ho znova na zem a odpotácal sa k matracu sčasti pochovaného pod bahnom. Bola na ňom stále natiahnutá plachta. Stiahol ju. Pes ho nasledoval. Na pleciah ho odniesol k stene krátera.

Vzpieral sa, keď ho zaviazal do plachty, ale podarilo sa mu z nej spraviť akési vrece.

Ľudia hore pochopili, čo zamýšľa spraviť. Znova mu hodili nadol hadicu. Wisting k nej priviazal vrece so psom a dal im znamenie, že ho môžu ťahať. Len čo bol pes v bezpečí, začal vychádzať po rebríku on. Keď už bol takmer hore, zakolísal sa pod ním, ale on pokračoval, až kým sa nedostal k plotu. Nohy sa mu triasli, no podarilo sa mu zadrapiť doň. Ruky ho boleli, posúval sa nahor a hánky mu zbeleli, ako mocne sa pridržal pletivových ôk. Keď už bol takmer pri okrají jamy, schmatli ho dva páry rúk a pomohli mu.

Wisting sa prevalil na chrbát a cítil, ako mu na tvár dopadá dážď.

3

O tretej v noci začali získavať prehľad a dostali situáciu ako-tak pod kontrolu. Evakuovali najbližšie budovy a ukázalo sa, že zosuv nenabral až také katastrofálne rozmery, ako sa Wisting sprvu obával. Nehlásili žiadnych mŕtvych, na transport nečakali žiadni zranení.

Prezliekol sa do suchého oblečenia, ktoré mal v cestovnej taške, a od muža, ktorému patril dom, kde spravili zhromaždisko, si požičal čižmy a hrubý sveter.

Doviezli im potrebné vybavenie. Malý benzínový agregát, ktorým zabezpečili prúd a svetlo. Wisting stál nad kempingovým stolom s mapou oblasti. Uvoľnená pôda strhla do krátera spolu jedenásť obytných jednotiek. Každá bola zakrúžkovaná červenou fixkou.

Prvé hlásenie podali na centrálu o 23.36 h. Väčšina ľudí už bola v tom čase v posteli, ale podarilo sa im utiecť. Niektorí vybehli z domu len v pyžamách.

Zosuv vytvoril hlbokú prietrž, najbližšie budovy sa vychýlili nabok a zosunuli sa na jej dno, až keď pod nimi podmylo zem. Ich obyvatelia mali takto aspoň čas opustiť svoje domovy.

Na základe menných zoznamov z registra obyvateľov zistili, že zasiahnutých bolo tridsaťtri osôb a navyše ešte dve osoby, ktoré boli v daných domoch na návšteve. Osemnásť osôb utrpelo ľahšie

zranenia, šesť bolo vážne zranených, no nikto sa neocitol v ohrození života. Sedem ľudí nemalo ani škrabnutie a jeden manželský pár ohlásil, že boli v čase nešťastia odcestovaní. Ak nebrali do úvahy, že na ulici sa mohli v danej chvíli nachádzať aj nejakí chodci, ostávala im len jedna osoba, o ktorej nevedeli, kde sa nachádza.

Nezvestný bol dvadsaťosemročný muž z bytu v suteréne jedného domu. August Tandberg. Cez vysielачku im ohlásili, že jeho rodičia sa dostavili k veliteľskému stanovištu pri severnej zátarase.

Wisting a Hammer si ešte raz preštudovali zoznamy, aby sa ubezpečili, že médiám poskytnú prehľad s aktuálnymi číslami.

Vysielачka bola položená na rohu kempingového stola. Neustále sa z nej ozývali hlásenia. Zo záchranárskeho vrtuľníka ich informovali o odchýlke, ktorú zaznamenala termálna kamera. Už po tretí raz. Predtým objavili klietku s králikmi a krb, z ktorého stále sálalo teplo.

Wisting sa postavil do otvorenej garážovej brány. Helikoptéra visela nad nižšie položenou zónou zosuvu a osvetľovala dom, ktorý bol prevalený nabok. Tri steny vyzerali neporušené, rovnako na tom boli aj časti strechy. Ďalšia helikoptéra osvetľovala to isté miesto – len z inej pozície. Práve spúšťali nadol dvoch záchranárov.

Hammer si priložil k očiam ďalekohľad. Chvíľu sledoval, čo sa tam deje, a potom ho podal Wistingovi. Záchranári sa nachádzali za rozličnými stavebnými materiálmi, ktoré ležali na kope jeden cez druhý. Nebolo nič počuť – nič okrem ohlušujúceho klepotu vrtuľníka. Z vysielачky sa ozvalo hlásenie o osobe v bezvedomí a vzápätí ho aj potvrdili. Šlo o ženu.

Wisting zamieril naspäť k stolu a prešiel pohľadom po zoznamoch. Všetkých sedemnást žien bolo prečiarknutých.

Vrtuľníky sa vymenili a spustili nadol nejaké vybavenie. Wisting naň nedoviedel, no netrvalo dlho a k zvukom rozliehajúcim sa nocou sa pripojilo aj zavýjanie motorovej píly. Po chvíli stíchla a cez vysielачku si vyžiadali záchranný kôš.

Prvá helikoptéra sa vrátila a spustil sa z nej kôš. O pár minút doň naložili zranenú ženu, ku ktorej si nastúpil jeden záchranár, a začali ich dvíhať nahor.

Privolaný lekár sa pripravil. Vrtuľník zastal nad ich hlavami, spus-